

Søndagsord – i en urolig tid.

*Kirkeklokke! mellem ædle malme
mageløs er for mit hjerte du,
vågnet er ved dig en højtidsalme,
som genlyder daglig i min barm.*

*Kirkeklokke! ej til hovedstæder
støbtes du, men til den lille by,
hvor det høres trindt, når barnet græder
og inddysses blidt ved vuggesang. /Grundtvig*

Da jeg var dreng vågnede jeg hver dag til lyden af kirkeklokker. Min far var præst i Skærbæk i Sønderjylland og vi boede ved siden af kirken og de gamle klokker var en del af vores liv. Vi kunne høre når far gik i kirke søndag morgen og til bryllup og begravelse. Og når det var påske, pinse og jul kimeres der over landet til højtid, og vi børn vidste, at der var noget ganske særligt på færde.

I kirken lærte vi evangelierne og bibelhistorien at kende, men der var også spændende sagn fra gamle dage at hente for os børn. I våbenhuset var der bl.a. indmuret en stor troldesten. Og i den store sten kunne vi med fantasiens hjælp ligesom ane det gigantiske håndaftryk hvorom et gammelt folkesagn berettede, at stenen havde været der siden kirkens begyndelse. Sagnet fortalte om en ond trold der boede i bakkerne ved Gasse Høje nordvest for byen og at den blev så gal ved lyden af de store klokker at den kastede tunge kampesten efter tårnet for at sænke det i grus - hvilket naturligvis ikke lykkedes, for kirken var og er i Guds hånd. Til gengæld og Gudskelov måtte trolden flygte fra sognet, for det onde hader lyden af kirkeklokker.

Det er selvfølgelig, kan man mene, en gråhåret og uddateret historie, som man i dag kan smile let og overbærende ad, men vi børn elskede den, ligesom jeg også gør i dag, fordi den også fortæller noget om hvorfor vi har kirkerne og hvorfor de gamle satte sten på sten og byggede de gamle huse. Det gjorde de til Guds ære og for at jage det onde og mørket på flugt - en skik man i øvrigt stadig bruger visse steder i Sydtykland og Østrig, når der kommer slemt uvejr. Da ringer man med klokkerne, har jeg ladet mig fortælle, så smukke toner pludseligt melder sig i bulder og brag og fortæller: Kære lille menneskebarn, du er ikke alene i det onde der truer, du er og vil altid være i Guds hånd!

Jeg nævner det, fordi vi i denne underlige tid er mange der er bekymrede og usikre for fremtiden. Og fordi selv kirkerne, hvor man førhen altid har kunnet komme og finde trøst og ruste sig mod mismod i trange tider, er lukkede for højmesse, måske for første gang i 1000 år, pga. smittefare.

Javist kirkerne er lukkede, men de høres Gudskelov endnu! Og klokkerne kalder hver morgen og aften til bøn og melder os den forsikring at Gud er med os lige til verdens ende.

Jesus siger et sted: at end ikke en lille spurv falder til jorden, uden at jeres fader er med i det og I er meget mere værdifulde end mange spurve.

Det betyder ikke, at alt hvad der sker på jorden er Guds vilje. Men ordene fortæller Os, at selv når det svære sker, er Gud med os. Selv når den lille spurv dør, sker det inden for rækkevidden af Guds omsorg; alt er omsluttet af skaberen Guds kærlighed.

-

I dag må jeg i stedet sidde og gøre mig tanker på kontoret med udsigt til kirken, hvor der skulle have været gudstjeneste og lydt salmesang. Men jeg glæder mig ved klokkerne og håber at I derude også kan høre dem.

Her i Slaglille har klokkerne en smuk og hjemlig klang. Lyden minder mig om min barndom og om at jeg hører til et sted.

Slaglilles store klokke er støbt af Mester Herman i 1439 – altså et meget gammelt instrument. Den bærer indskriften O rex glorie criste veni cum pace anno domini, som betyder: O, Ærens Konge, Kristus, kom med Fred.

Lad de ord være vores bøn i denne tid, sammen med opfordringen om at værne og passe på hinanden indtil vi kan mødes igen. Guds fred med alle, trods sorg og fare!

O, Ærens Konge, Kristus, kom med Fred!

Trøst og styrk du, vor Gud, alle dem, som er syge, ensomme og sorgfulde, enten de er fjern eller nær. Vær med din nådige hjælp hos alle dem, som lider under anfægtelser, og stå os alle bi i fristelsens time. Velsign og bevar din hellige, almindelige kirke og os i den. Velsign og bevar dine hellige sakramenter, og lad dit ord have frit løb iblandt os, for at dit rige med retfærdighed og fred og glæde i Helligånden må udbredes og vokse, og nådens lys skinne for alle dem, der sidder i mørke og dødens skygge. Hold din beskærmende hånd over vort folk og fædreland og al dets øvrighed, velsign og bevar vor dronning Margrethe II og hele dronningens hus. Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter et kristeligt liv den evige salighed.

AMEN!